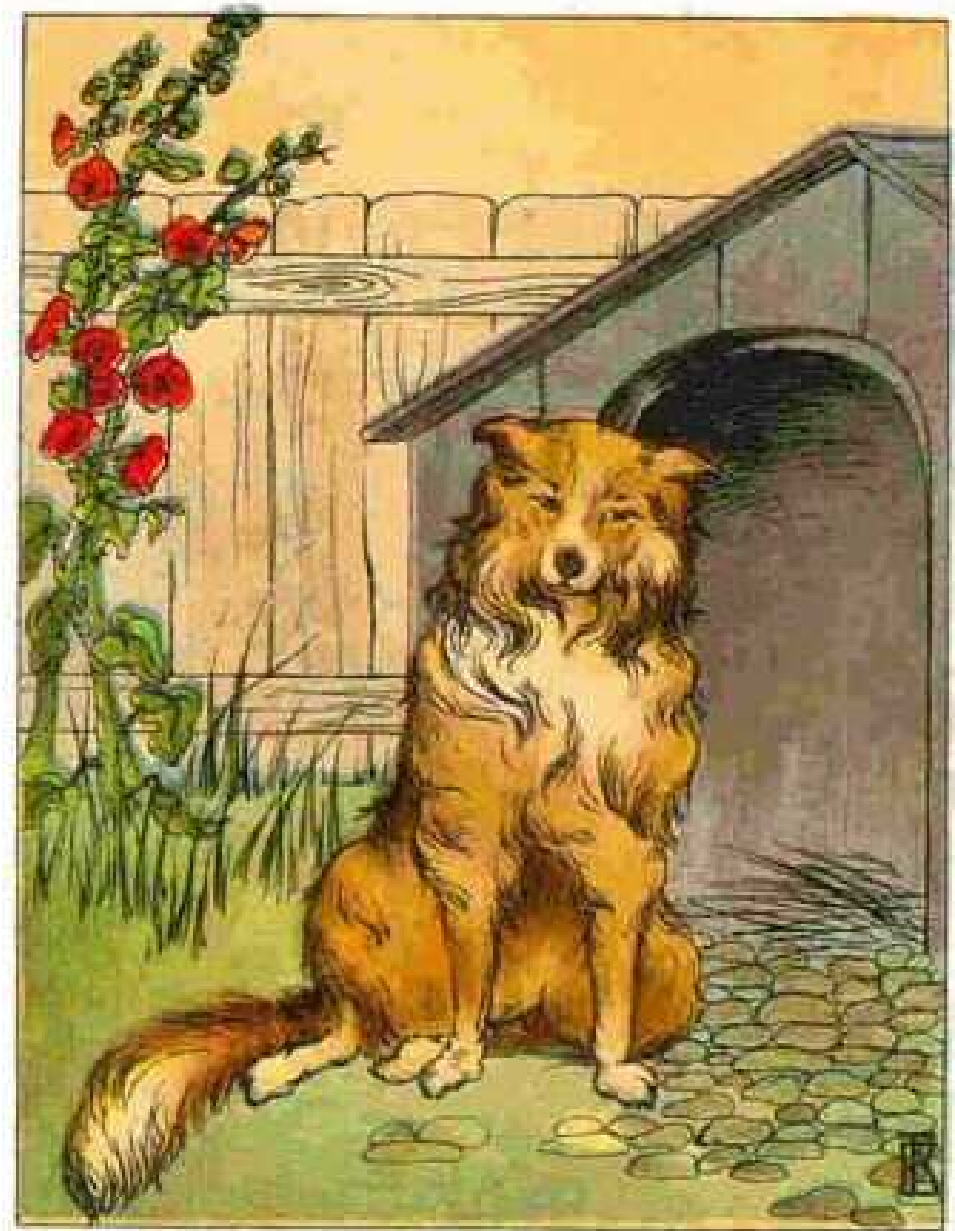

איך פונקי עזר לפרינץ הזקן

**כתבה שרלוטה הרר
ציירה פרנצס בים**

הסיפור מתחיל בבית גדול ולבן, עם
מרפסת גדולה, ומסביב פרחים רבים
ומטפסים בעלי פריחה אדומה.
שם חי כלב גדול ונחמד, בשם פרינץ. כל
בני המשפחה שבבית אהבו אותו מאוד,
ובמיוחד אהבו אותו הילדים, הילדה
מריאן, הילד ברוס, וגם התינוק, שאמנם
היה לו שם אבל כולם קראו לו רק "תינוק".
פרינץ הזקן אהב אותם גם כן, ולמעשה
הוא היה כלב שמח ומאושר. ורק דבר
אחד הטריד אותו: שלא הסכימו שיכנס
לתוך הבית עצמו. תראו - הוא היה כלב
גדול מאוד ולעתים כפות רגליו היו
מבוצבצות ועלולות היו ללכלך את הרצפה.
אז הדבר היה אולי צודק, ורק עצוב היה לו
להביט דרך החלון, ולראות את כל
המשפחה יושבת סביב השולחן או ליד
האש באח.

לעתים קרובות, בחורף, כשרוח קרה
נשפה בחוזקה, או השלג ירד ואפילו חדר
לפינות המרפסת, פרינץ הזקן היה
מתכרבל בחוץ ומביט דרך החלון איך
הלהבות רוקדות באח הגדול וצורות צל
משונות מופיעות על קירות. הוא ראה את
הסבתא, הסורגת כפפות למריאן, וראה
גם איך ברוס מביא לאבא נעלי הבית,
ואחר כך נופל אחורנית, כשהוא מנסה
לחלוץ את נעליו של אבא.
הוא גם ראה את אמא שמחליפה את
חיתולי התינוק ומכינה אותו לשינה. כמה
נעים היה להם שם, בתוך הבית החם,
בלילות החורף!
הם כלל לא הבינו כמה זה קשה לשבת
כאן בחוץ, אחרת בוודאי היו מרשים לו
להיכנס. הוא היה בטוח בכך.
אבל בקיץ הוא יכול היה לשבת על
המרפסת מלאת השמש, וחוץ מזה הייתה

לו גם מלונה משלו, שם, לא רחוק
מהאסם. כך שבסך הכל לא היה לו כל כך
רע, בהשוואה עם כלבים אחדים אחרים.
אבל אז קרה דבר, שפרינץ הזקן לא אהב
כלל. המשפחה יצאה פעם לטיול וכשחזרו,
ברוס הביא למרפסת סל. לא היה בכך כל
מטרד, רק שהסל הזה נראה מוזר מאוד.
מצד אחד של הסל בלט זנב, זנב שעיר
ורך, ומהצד השני נראו כפות רגלים
לבנות, מתנועעות ללא חרף. ומתוך הסל
נשמע גם קול מוזר, משהו כמו מיאה!
וכשבסוף הסל נפתח, יצא ממנו החתול
פונקי. ומה אתם חושבים? מיד לקחו אותו
פנימה, לתוך הבית, והרשו לו לשכב על
השטיח, קרוב לאח! זה היה מוגזם!
מהרגע הראשון פרינץ שנא את פונקי.
איזה רעיון זה, להחזיק חתול, ייצור חסר
כל תועלת. פונקי לא יכול לשמור על
הבית, או לנבוח על אנשים זרים או לשרת

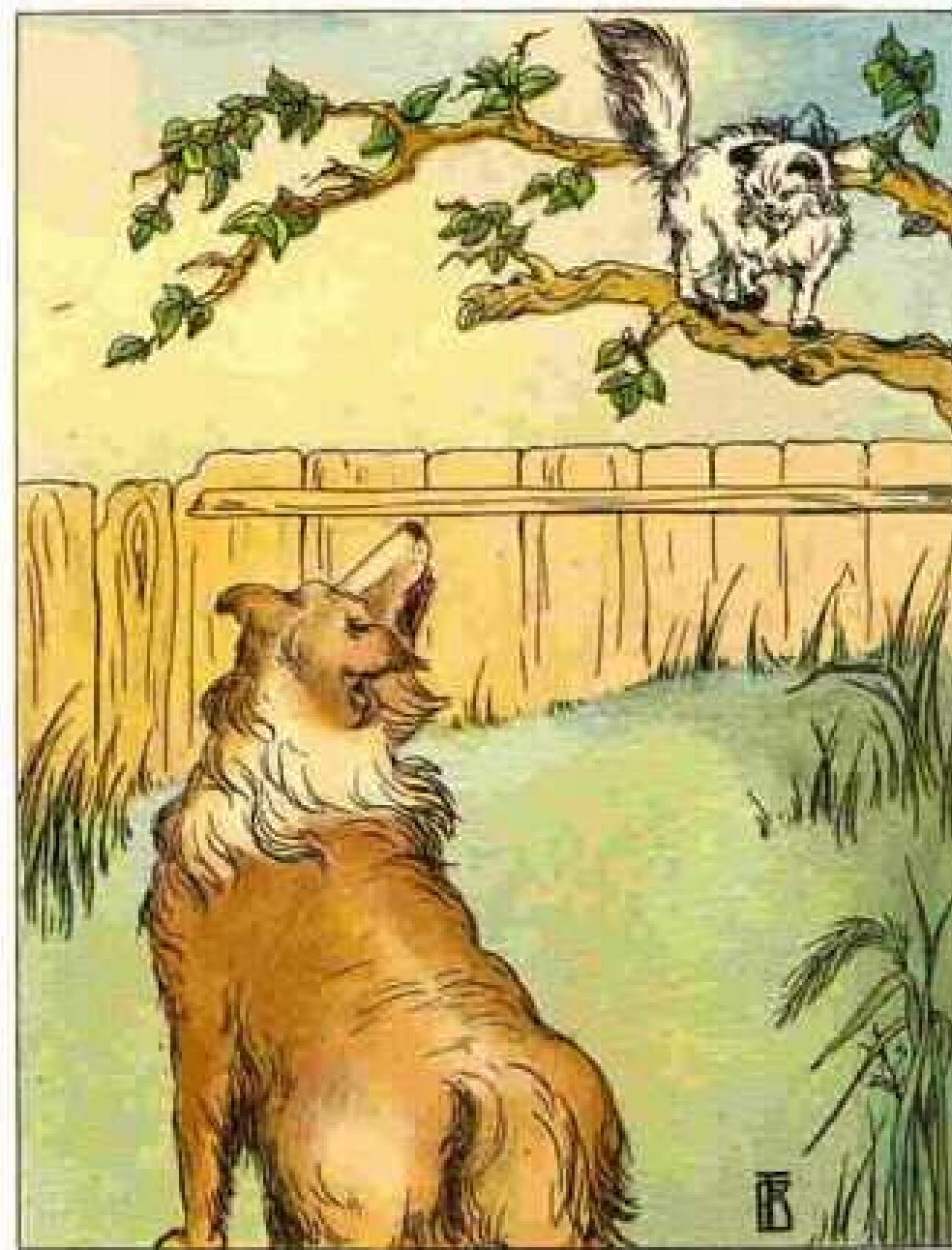

את המשפחה בכל צורה אחרת, אבל הוא
מיד מקבל את הטוב ביותר!
פרינץ הזקן החליט מה לעשות. אז שפונקי
יגור בבית. נגד זה אין מה לעשות, אבל
לעולם לא ישב בשמש על המרפסת או
בחצר הגדולה ובוודאי שלא יוכל לחלום על
כניסה למלונה של פרינץ.

וכך היה. כל פעם שפונקי ניסה לצאת
החוצה כדי לשאוף קצת אוויר צח, פרינץ
רדף אחריו וגירש אותו אל עץ התפוח
הגבוה. שם הוא גם היה נשאר, עד
שברוס טיפס והוריד אותו משם. ואם ברוס
לא הגיע מיד, מצבו של פונקי היה רע
מאוד.

אבל פעם, בעזרת המשפחה, בכל זאת
הצליח פונקי להתגבר על פרינץ. וזה קרה
כך:

היה בוקר יפה כשפונקי יצא למרפסת
האחורית ושתה את קערת החלב

שהטבחית הוציאה עבורו. אחר כך הוא
רחץ את פרצופו והתישב על השטיח הרך
שלפני הדלת האחורית.

פונקי ידע טוב מאוד שהמרפסת שייכת
לפרינץ, או כך בכל אופן טען הכלב. הוא
גם ידע שפרינץ לא ייתן לו להישאר שם.
אבל הוא ראה גם שכל בוקר ברוס עולה
על הכרכרה הקטנה הרתומה לפוני שלו,
ונוסע כדי להביא ביצים טריות מהכפר,
ופרינץ תמיד מלווה אותו.

לכן הוא חשב שהוא יכול לנצל את הזמן
ולהתחמם בשמש הטובה. וכך הוא שכב
על השטיח וצפה בבולבול שבנה קן בין
ענפי עץ התפוח.

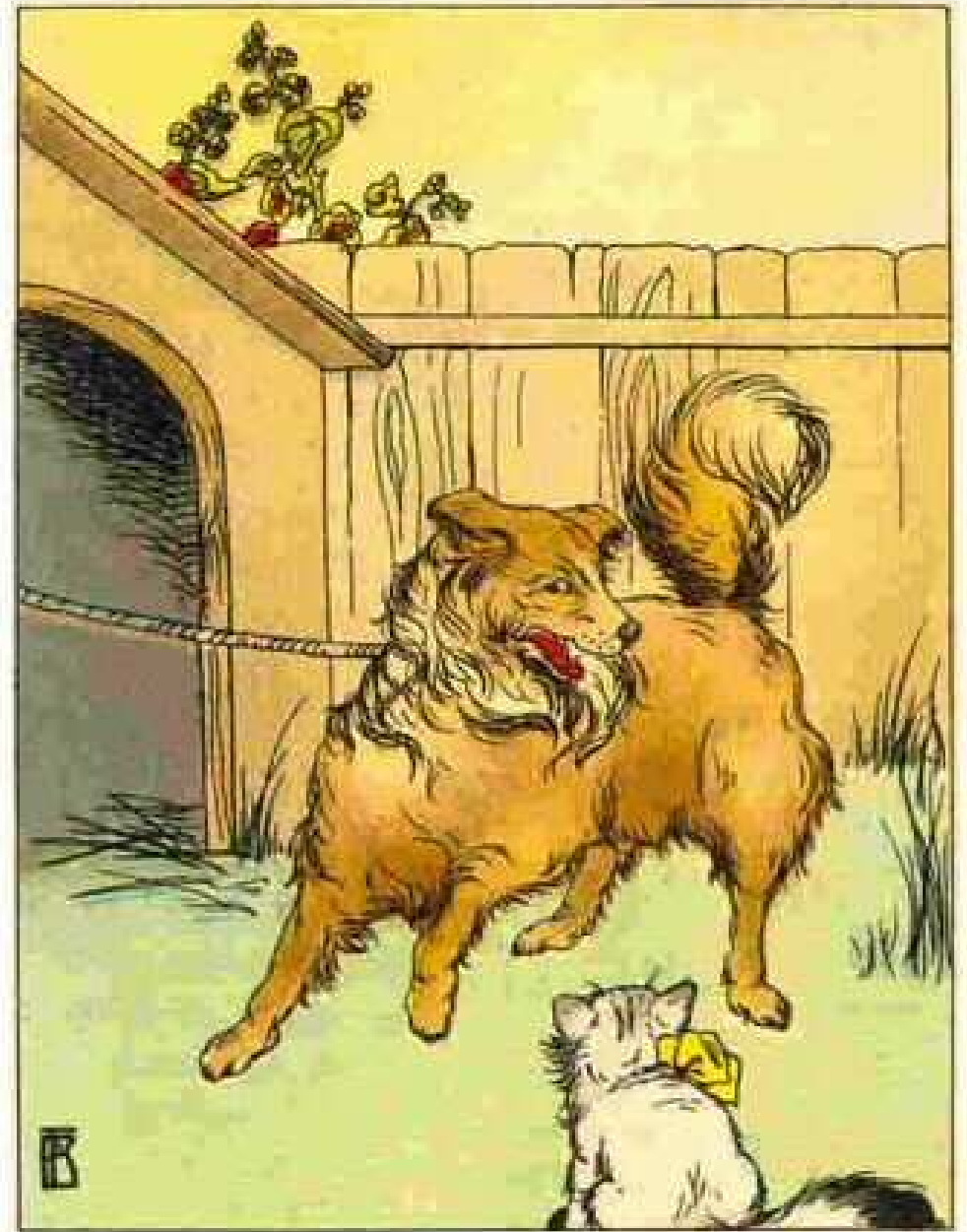
אך פתאום, עוד לפני שהגיע הזמן, פרינץ
הזקן קפץ על המרפסת בחיפזון וכמעט
דרך עליו, לפני שהשגיח בו. זה היה הדבר
הגרוע ביותר שקרה לפונקי בכל החיים
הקצרים שלו.

פרינץ עמד בדיוק להתנפל על פונקי,
כשברוס בדיוק בא, עם סל הביצים בידיו,
וראה את הנעשה.
ברוס קשר את פרינץ בשרשרת למלונה
שלו והשאיר אותו כך במשך כל הבוקר,
כעונש על כך שהתנפל על פונקי. זה
הרגיז את פרינץ מאוד. הוא קפץ ונבח, אך
ללא הועיל. פונקי ראה שפרינץ לא יכול
להרע לו והתנהג לא כל כך יפה אף הוא.
הוא נשכב על השטיח, ואמר שיישאר שם
כמה שרק ירצה.
בימים שאחרי כן הדברים נעשו גרועים
יותר ופונקי לא העז אפילו להציץ החוצה
כדי לשאוף קצת אוויר צח, כי פחד שפרינץ
ירדוף אותו.
אבל פונקי לא היה טיפש, ובקרוב מצא
דרך להתגבר על הבעיה. הוא מצא חור
קטן שהוביל מהמרפסת לתוך חדר
המזווה. החור היה קטן מדי כדי שפרינץ

יוכל לעבור דרכו, והחור הוביל דווקא
למקום בו הטבחית שמרה את כל הדברים
הטובים שחתול אוהב לאכול!
מובן שהיו שם גם עוגות וירקות אבל
הייתה שם שמנת ולפעמים גם שאריות
בשר. וחוץ מזה פונקי יכול היה להשתחל
דרכו, במקום לברוח על עץ התפוח ולילל
שם שעות.
יום אחד כל המשפחה נסעה ובבית הלבן
לא נשאר איש. פונקי ישב על השטיח
במרפסת, וקיווה שייקחו אותו איתם, וגם
פרינץ רץ אחרי העגלה, וכשכש בזנבו
ונבח, אבל גם אותו השאירו בבית. זה
הרגיז אותו כל כך שהדבר הראשון עליו
חשב היה להתנקם בפונקי.
זה קרה כל כך מהר שפונקי לא הספיק
לברוח לחור שלו, ומוכרח היה לקפוץ על
העץ, מהר כמה שרק רגליו יכלו לשאת

אותו, ונשאר שם הרבה, הרבה זמן.
אבל בסוף פרינץ נעשה רעב, כי לא
השאירו לו אפילו עצם אחד בקערה שליד
מלונתו. זה שמח את פונקי, אבל אחרי
זמן מה גם הוא נעשה רעב, וחשב על כל
הדברים הטובים, אותם יכול היה למצוא
בחדר המזווה.
ואז בא לו רעיון. הוא קרא בקולו הידידותי
ביותר: "שמע פרינץ. אני יודע איפה הבשר
שלך. הטבחית שמה אותו במזווה על
המדף, ואם תרצה, אוכל להיכנס לשם
דרך החור שלי, ולהביא לך אותו."
"טוב" ענה פרינץ "אבל אם תנסה לברוח,
אגרש אותך לעץ האחר שם, רחוק."
פונקי ירד וזחל לתוך המזווה. וכשפרינץ
ראה אותו, חוזר עם הבשר בפה, היה כל
כך שמח שאפילו הזמין את פונקי לאכול
איתו ביחד במלונה שלו.
ומאז הוא לא רדף אחרי פונקי אף פעם!

